

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 511/2024-39

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Tomášom Janošikom, LL.M., Hviezdoslavova 1018, Trebišov, proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/92/2021 z 28. októbra 2021 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/60/2022 z 28. februára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu najprv elektronicky neautorizovaným spôsobom 20. mája 2024 a následne doplnenou autorizovaným spôsobom 30. mája 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6Co/92/2021 z 28. októbra 2021 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 9Cdo/60/2022 z 28. februára 2024. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok aj napadnuté uznesenie a vec vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľ si zároveň uplatňuje aj náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľovi bol rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru Ružomberok, okresného dopravného inšpektorátu č. ORPZ-RK-ODI2-P-362/2016 z 5. mája 2017 v spojení s rozhodnutím Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline, krajského dopravného inšpektorátu č. KRPZ-ZA-KDI-SK-50/2017 z 19. júla 2017 okrem iného uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá po dobu 6 mesiacov. Sťažovateľ tento trest v celom rozsahu vykonal, ale následne boli už uvedené rozhodnutia zrušené na podklade rozsudku krajského súdu sp. zn. 27Sa/10/2017 z 10. januára 2018 a súvisiace priestupkové konanie bolo zastavené. Sťažovateľ tak vykonal trest na základe

nezákonného trestného rozhodnutia v konaní, ktoré bolo napokon zastavené, pričom mu nebola preukázaná vina. Sťažovateľ si preto žalobou proti štátu uplatnil nárok podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci“). Okresný súd Ružomberok rozsudkom č. k. 3C/22/2018-220 z 18. apríla 2019 žalobu sťažovateľa zamietol. Krajský súd následne rozsudkom sp. zn. 6Co/159/2019 z 27. mája 2020 rozsudok prvostupňového súdu potvrdil. Po podaní dovolania najvyšší súd uznesením sp. zn. 9Cdo/230/2020 z 28. júla 2021 zrušil rozsudok krajského súdu z 27. mája 2020 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd následne napadnutým rozsudkom znova potvrdil rozsudok prvostupňového súdu. Napokon najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol dovolanie sťažovateľa proti napadnutému rozsudku krajského súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Podľa sťažovateľa krajský súd v napadnutom rozsudku rozhodol celkom formalisticky, svojvoľne a arbitrárne bez toho, aby mal jeho výrok rozumný základ v obsahu spisu a poskytoval rozumné vysvetlenie, prečo sťažovateľ ako žalobca nesplnil predpoklady na priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Sťažovateľ kategoricky nesúhlasil s opakovanými tvrdeniami súdov oboch stupňov o tom, že nepreukázal vznik škody v súvislosti s nezákonným rozhodnutím (o zákaze viesť motorové vozidlo). Podľa sťažovateľa totiž samotné obmedzenie viesť motorové vozidlo predstavuje škodu. Všetky predpoklady na vznik nároku na náhradu nemajetkovej škody boli teda v jeho prípade splnené, keďže bolo nepochybné, že rozhodnutie, ktorým bol sťažovateľovi uložený trest, bolo nezákonné; výkon samotného trestu mu spôsobil škodu na jeho práve viesť motorové vozidlo; táto škoda na práve viesť motorové vozidlo vznikla výlučne v príčinnej súvislosti s nezákonným trestným rozhodnutím; a keďže škoda, ktorá vznikla, je nemajetkovej povahy, túto nemožno nahradiť inak.

4. Sťažovateľ poukázal na okolnosť, že krajský súd mal v napadnutom rozsudku tvrdiť, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, no podľa sťažovateľa sa krajský súd nevysporiadal s jeho jednotlivými tvrdeniami. V tomto kontexte je podľa sťažovateľa nepochopiteľné, ako sa mohol krajský súd dopracovať k záverom, ktoré sú v kontraste so sťažovateľovými tvrdeniami, keď sa s týmito jeho tvrdeniami vôbec nevysporiadal.

5. Sťažovateľ tiež tvrdil, že záver krajského súdu o tom, že právo viesť motorové vozidlo nie je kvantifikovateľné právo a samo osebe nemá spoločenskú hodnotu, je v rozpore s ústavou. Sťažovateľ totiž od začiatku stotožňoval škodu so samotným obmedzením práva viesť motorové vozidlo a dosiaľ nevie pochopiť záver súdu, podľa ktorého existencia nezákonného rozhodnutia administratívneho orgánu a vykonanie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlo šesť mesiacov automaticky nezakladá nárok žalobcu na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy, ale je potrebné preukázať dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, a to konkrétnymi nepriaznivými následkami, ktoré mu mali v súvislosti s nezákonným rozhodnutím či vykonaním uloženého trestu vzniknúť.

6. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ iba stručne uviedol, že už uvedené okolnosti (okrem porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces) zakladajú aj dôvody dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pričom dovolací súd dovolanie odmietol bez toho, aby náležitým spôsobom vysvetlil, ako sa s procesnými námietkami vysporiadal, čím mal tiež porušiť jeho základné právo na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivý proces.

7. Napokon vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu sťažovateľ uzavrel, že tento bol porušený tým, že krajský súd mu v konečnom dôsledku nepriznal uplatnený nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a tiež práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy (čl. 46 ods. 3 ústavy) napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

9. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

III.1. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj čl. 46 ods. 3 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu:

10. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

11. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

12. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať

a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 55 zákona o ústavnom súde.

13. Z už uvedeného skutkového stavu vyplýva, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom konal a rozhodol najvyšší súd (napadnutým uznesením, pozn.). Navyše obsah sťažovateľom označeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (ktorých porušenie vyčítal napadnutému rozsudku krajského súdu, pozn.) korešponduje so sťažovateľom určeným dovolacím dôvodom [§ 420 písm. f) CSP] v jeho dovolaní. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces vo vzťahu k napadnutému rozsudku je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu. Na prerokovanie tejto časti sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto bolo potrebné v tejto časti sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

14. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti vyčítal napadnutému rozsudku aj porušenie čl. 46 ods. 3 ústavy (ktoré už nenamietal vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, pozn.), pričom túto námietku založil iba na okolnosti, že krajský súd mu nepriznal uplatnený nárok na náhradu škody.

15. Ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy konštatuje, že jeho obsahom je záväzok štátu vytvoriť efektívny mechanizmus na uplatnenie náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Sťažovateľ tento mechanizmus využil a o jeho žalobe bolo právoplatne rozhodnuté. Ústavný súd preto zdôrazňuje, že iba samotnú skutočnosť, že konečná náhrada takejto škody nie je podľa predstáv sťažovateľa (resp. mu nebola priznaná), nemožno považovať za porušenie čl. 46 ods. 3 ústavy. Porušením tohto článku by v kontexte sťažovateľovej veci bolo, ak by nemal možnosť obrátiť sa so svojím nárokom na náhradu škody na príslušný súd.

16. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov

v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

17. Ústavný súd s poukazom na uvedené konštatuje, že ústavná sťažnosť v časti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku a týka sa namietaného porušenia čl. 46 ods. 3 ústavy, vykazuje taký nedostatok príčinnej súvislosti medzi obsahom označeného práva a napadnutým rozsudkom, že ju v tejto časti musel v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

18. Najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal na rozpor medzi postojom sťažovateľa a postojmi prvostupňového súdu a krajského súdu, ktoré zotrvali na pozícii, že podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t. j. materiálnej satisfakcie) je vždy v závislosti od individuálnych okolností daného prípadu existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu pritom považovali ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba (pozri uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/232/2010 z 29. júna 2011). Sťažovateľ pritom celý čas tvrdí, že jeho nemajetková ujma bola daná samotným nezákonným rozhodnutím a na jej preukázanie už nie je potrebné produkovať žiadne ďalšie dôkazy. Sťažovateľ ako žalobca v spore neuviedol konkrétne skutkové okolnosti, teda akým spôsobom zabezpečoval svoju prepravu v zmenenej situácii (napr. obchod, pošta, návšteva v rámci obce, prípadne aj v rámci jeho sociálnych aktivít, t. j. futbalových zápasov či šachových turnajov). Len tvrdil, že bez možnosti individuálnej dopravy osobným motorovým vozidlom, resp. bez pomoci tretej osoby nebol schopný samostatného pohybu, a to aj na banálne vzdialenosti (cesta do obchodu, na poštu, na návštevu v rámci obce a pod.), a že zabezpečenie alternatívy k samostatnej individuálnej doprave je časovo náročnejšie a vyžaduje si súčinnosť ďalších osôb. Sťažovateľ teda nesúhlasil so skutkovými a s právnymi závermi konajúcich súdov a *de facto* namietal, že súdy nerozhodli v súlade s jeho právnym názorom. Prvostupňový súd sa podľa názoru krajského súdu dôsledne vysporiadal s relevantnými tvrdeniami a dôkazmi sťažovateľa produkovanými v priebehu konania o zásahu do jednotlivých sfér jeho osobnosti a dospel aj s odkazom na judikatúru ústavného súdu i najvyššieho súdu k právnemu záveru o tom, že žalobca v tomto spore neunesol dôkazného bremeno. Konajúce súdy pritom poukázali aj na pasivitu sťažovateľa, keď po vykonaní polovice uloženého trestu zákazu činnosti nepožiadal správny orgán o odpustenie jeho zvyšku a vrátenie vodičského preukazu, hoci podľa jeho vlastných tvrdení využívanie motorového vozidla bolo bežnou súčasťou jeho života.

19. K procesnej prípustnosti dovolania najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá (porovnaj R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho

súdu sp. zn. 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018, 9Cdo/86/2020). V kontexte sťažovateľovho nesúhlasu s právnym posúdením veci konajúcimi súdmi najvyšší súd poukázal aj na judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej iba samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti (či formálnosti) alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). Pokiaľ dovolateľ, vyvodzujúc prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, namieta nepreskúmateľnosť žalobu zamietajúceho rozsudku odvolacieho súdu, k tomu dovolací súd uviedol, že odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o zamietnutí žaloby, a konštatoval správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu prvostupňovým súdom, ako aj správnosť na vec ním aplikovaných právnych noriem.

20. Okrem už uvedeného najvyšší súd zdôraznil, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu vecí. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvostupňového súdu a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania. V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd tieto vady v prejednávanej veci nezistil. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

21. Najvyšší súd v napadnutom uznesení tiež doplnil, že ak sa krajský súd nevysporiadal vyčerpávajúcim spôsobom so všetkými argumentmi sťažovateľa, v jednom prípade išlo o to, že sa nezaoberal jeho odvolacou argumentáciou súvisiacou s okolnosťami relevantnými pre určenie výšky nemajetkovej ujmy. Urobil tak z dôvodu hospodárnosti konania, pretože po konštatovaní nepreukázania základu nároku argumentácia na určenie výšky nemajetkovej ujmy ostala bez významu pre konečné rozhodnutie. V druhom prípade išlo o podania sťažovateľa, ktoré predložil do konania po zrušujúcom rozhodnutí najvyššieho súdu v prvom dovolacom konaní. V rámci týchto podaní predložil sťažovateľ aj nové tvrdenia ním vnímaných skutočností, ktoré pred prvostupňovým

súdom neuviedol. Odvolací súd ale tieto novoty v odvolacom konaní nepripustil ako prípustný prostriedok procesného útoku, lebo nespĺňali podmienky podľa § 366 CSP.

22. Ústavný súd k už uvedeným okolnostiam konštatuje, že najvyšší súd jasne a dostatočne vysvetlil, prečo bolo dovolanie sťažovateľa procesne neprípustné. To, že sa po prvostupňovom súde a odvolacom súde znova nezaoberal meritórne právnou argumentáciou sťažovateľa, prípadne jeho hodnotením skutkového stavu vzhľadom na rozsah dovolacieho prieskumu podľa sťažovateľom určeného dovolacieho dôvodu, nemôže predstavovať porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu, resp. jeho práva na spravodlivý proces.

23. Z uvedených dôvodov ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa dospel k záveru, že odmietnutie jeho dovolania najvyšším súdom neznamenal v okolnostiach posudzovanej veci porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, pretože nezistil žiadnu možnosť ich porušenia, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval vo svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu